

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાષ્ટ્ર વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૮-૮-૪૧ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ જિલ્લા અધિકારી

વિષય ૨. ૧૨

પાકે અહુરા.

આ અહના કલમથી લખાયલાં પુસ્તકોની હારમાળામાં, આ જીંદગીનું જાન્યુસ સતરમું પુસ્તક છે. આ જીંદગીનું જાન્યુસ બહાર પાડતા, તે માહેલી બાબદ, જુદા જુદા તબક્કે, જુદા જુદા પ્રયોગોથી સંભળાવવામાં આવે છે, જે જુદા જુદા પ્રદરથો દિપક કરી બતલાવશે, જે માટે, તેમનો ઉપકારજ આવમાં આવશે.

આ, બાબદ, બહાર પાડતા, તે કામ રથેસ્તાર મંડળ તરફથી, બાઈ બિખાઈજ લીમજીભાઈ પાલમકોટની ચોજનાનાં કોનસ્ટે હોલ ફંદના લાલ માટે, જે આવક થાય, તે આપી દેવામાં આવશે, તે માટે, જે લલા બાનુઓ, તેમજ પ્રદરથોની મદદ મલશે, તે માટે, તેઓનો, તેમજ મંડલનો ઉપકારજ થઈ રહેશે.

સખાવત કરવાની આગેવાની લેવાનું મોટું માન પારસી જરથોસ્તી કોમ લેતીજ આવી છે, અને, જ્યારે, લલા નર નારીઓ, મોટી રકમથી, ધર્મના ધામ દિવારે ત્યારે, તેજ કોમના ગરીબ વર્ગના પોતાની જીંજ પ્રમાણેનો ટુંક ફાળો, આવી કીસમના કાર્યે કરી આપી દે, તે માટે, પણ, દરેક લલા જીવને પુન્ય, તથા લલાઈજ હાંસેલ થાય,

જીંદગીનું જાન્યુસ, યાને આત્મિક જળનો લાવ, એક નહી પણ હમરો તરાહના રૂડા કર્યાથી મલતો રહેશે, કોઈ વેળા, ધનથી, કોઈ વેળા જ્ઞાનથી, કોઈ વેળા પરસપરની સેવા અને સાદી મહેનતથી, કોઈ વેળા, રૂડા સખુનથી, પણ જીંદગીનું જાન્યુસ વધતુંજ રહેશે. પોતાની કોમના હિત અર્થે, પોતાના ધર્મના જય અર્થે, દરેક નર નારી ધર્મે આસ્થા સાથે, પોતાના કરતાં, ઓછા તવંજર તરફ દિલસોજ, પ્રેમ, અને રહેમ દિલ રાખતાંજ રહેશે, તેમાંજકઈયસ્તી ટાળો, હમેશની જહોઝલાલીમાં દિપતોજ રહેશે, અને સ્પીતામાં જરથુસ્ત્રા સાહેબની દિનનો કીલ્લો સદાકાળ, માહાબળ ખોરોજના ઉત્તમ કિરણોની પ્રકાશતો દિપતોજ રહેશે; કે, જે કીલ્લો આવતી ઓલાહના જરથોસ્તી બચ્ચાંઓ, બાપ દાદાની, નામદારી સાથે પુર ઝેનથી ઝલકતો જોઈ મળકારો.

ઉવટે, દરેક ધારેલા સુખ કાર્યેનિ અહુરા આશિય આપી આમીન કરો, અને સુખ કાર્યો પાર ઉતરે, એવી દુવા ચાહી.

હું હું સદા સેવક,

કર્તા—“ હરમીસ.”

વાંચો!—શુણી વાર્તાઓ.

મોહન મહાલ, યાને સંસાર કે સ્વપ્ન સિંગાર.

“ રામ કે વૈરાગ ”

“ નસીબનો નાઝ.”

કર્તા—“ હરમીસ.”

શેખીને શિખામનના પાત્રકો.

જમશેદ	—જૂગાર અને રેસનો બેઠાડી.
ફીરોજ	—જમશેદનો મીત્ર.
કેકી	—ધર્મ જેન ધરાવનાર જરથોસ્તી.
હોમી	—સાદી જીંદગીમાં સુખ માનતો કેકીનો દોસ્ત.
કોટવાલ	—વેલનટીયર કોરનો આગેવાન બહાદુર.
એ ઉપરાંત	—બોયઝ, કાઉટસ, તથા, તેમના ગોડીઆઓ.

રાજ્ય સેવા.

રૂસી	—બહાદુર વેલનટીયર.
ગુલાં	—તેની મોહારદાર.
નાઝામાય	—રૂશીના માતાજી.
અસપનદીયાર	—સાદો, પણ સાચો ધરાની નોકર.

કત્રાના બીજા પુસ્તકો.

(સંગીત) મિનોષ મળહ-ક્રિયા કિર્તન-સગન સંગીત-મધુરીકા-રહેબરી-રોશની-માત્રિક ભક્તિ-હિદના દાદા-દાદરતુ' દારતન-માઝદીયરની મોનાબત-શાહ જમશેદ-સંગીતની સરજત-સ્વામિ સેવા-નસીબનો નાઝ-વાર્તા-મોહન મહાલ-વાર્તા-રાગ કે વૈરાગ-વાર્તા—

થોડુકમાં તૈયાર થઈ બહાર પડશે-માતા મધુરી-યાને સંસારના સાગરની સુંદરી-જેમાં નારીના ચાર વાસ્યાઓ, સંગીત, કવિતા, તથા વાચણમાં સમાયા છે, સંગીતનાં નોટેશન, યાને વળકચાની ચાવી આમેજ કરવામાં આવી છે.

જ્ઞાન સાથે ગુણબાવમાં વખત રોકવો હોય, તો, સંગીતના પુસ્તક સાથે વાર્તા વાંચી ખ્યાલ કરશો.

કર્તા-“ હરમીસ.”

પાક અહુરા. અંદગીનું જાગૃણુ.

અહુરા-કમ્યાણુ ત્રીતાલ.

અન્ને નિત દિત દધ અહુર કલામ !
નામરે તેતુ-કામરે તેતુ-હદયમાં દધ લધ. આવો સલામ.
પામેો તેથી માન અમાન=જપો.

માઝદીયસ્ત્રની મહજબના મિત પ્રિતે જીતે ધરમના દિત
પલ પલ પલમાં-સમ્ય ચલવલમાં
આશા સને રાખી અપોષ્ઠ સ્થાપે ગામ પરગામ=જપો.
ઓ સજ્જન ગુણી દાની સાની-અપોષ્ઠ આશા બહાલે માની
મઝદ મહજબ દિને જાણી-જરથોસ્ત થાયો કેવો જાની=જપો.

જીવનમાં શું કરવાનું છે? તેમાં સંતો અને ગુણીઓ કેમ દુખ વેઠી ગયા?

ગઝલ-મી૦ રૂસી જ. લેસાન્યા.

એક દીન એ ઝહાંનસે, જાન તેરી જાણી
પલ ગીન લે બલા અંત કામ આપગી=એક દીન.
જગમે તું આપા-નામ ફૂલે સુબહાનકા
મૌજ ખીણું દંખ હય-રંજ જાન લાપગી=એક દીન.
ખાસ હય આશકી, સાસ જગ પાર હો
હર કામ ધ્યાનમે, ઇઝત ખધાપગી=એક દીન.
દેખ મન્ત સંતકો, જગ દુખ પા ગયે,
રંક હાલ ખ્યાલમે, શાન અહુર આપગી=એક દીન.

જવની ફરજ, અને તે કેવી રીતે પાળવી ? સુધલાવ અને પ્રેમ સાથે, બહાદુરી
અને સાચી હિમ્મત સાથે પાળવી.

ગાનાર—રુકુલ ઓપચરુકાઉકે

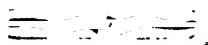
પ્રબળ સબલ—તું કિરતાર આપ
અચલ અકલનો—તુજનોજ છાપ
તુને નમી પલે નમી—ધરશુરે યાદ
રહેમી ! —પ્રેમી ! વીર ધીર આપ = પ્રબળ
બળ કળ અમને—સત કાજ સાંધ
સઉ સુખ લાજ—જગનેજ કાજ
કળી તારી ન્યારી ન્યારી—આપે સુખ સાજ
દમે દમ બારી સારી—તુજ મન દાઢ રહેમી પ્રેમી કપટનેજ કાપ = પ્રબળ-
સત સુરવીરનો—ધરશુજ પ્યાલ
સાચ સલાહનો—ધીરશુજ માલ
ઝો દિલસોજ—રહેમીજ દોસ્ત
હિતે કામ કરશુરે—બધુંઝોતું ખાસ
રાજ્ય શીર વીરમાંજ—બરશુરે આશ જૈ૦ર્ પિતાની—કિર્તિજ ગાજ.
રહેમી પ્રેમી રક્ષણ આપ = પ્રબળ

જગતમાં નેકી કરવાજ આ જીંદગી છે, તે ઉત્તમ રીતે પાળવી એમા ધર્મ છે.

કાર્લીગડે—ગાનાર—મીઠ કાપડીઆ.

નેકીકા ખાલા બરો ! નેકીકા ખાલા બર હો સખી=કાષ્ટ નેકીકા ખાલા બરો !
બદી કીસી ધાર દાલા કરો—પ્યારે નેકીકા ખાલા બરો ! =
નેકીતો આખર રહેનેવાલી—મરનેકી સાચ આનેવાલી
જળ્ય બરો સાંસ—તખ કરો આંધ—રખશે નેકી પાસ=નેકીકા.
દુન્યા એક કારખાના હય—ઝૈર આપ કારીગર,
સચ મહેનતસે કામ કર—રાજ હો પરવર
દામ જસકા તખ મીલે—જીતના ખી હોવે કામ
મરજી બાદ તું જાવે જહાં-જહાં મીલે તેશ દામ=નેકીકા.

THE ARISTOCRATIC BOOT & SHOE Co.

DIRECT IMPORTERS OF
HIGH CLASS
BOOTS
&
SHOES
FOR
LADIES,
GENTS
&
CHILDREN

STYLE, COMFORT, WEAR, & VALUE WILL
CONVINCE YOU

377, Hornby Road, Fort,
*Opp. Government Telegraphic Office,
next to West End Watch Co.,*

BOMBAY.

ફરમાણુ નાનખટાઈ બીસકીટ અનાવવાનું
પુરાણું ખાતું

મોબેદ અનાદાર.

નાતાલના કેક, ખતાઈ, સાદી તથા બદામની
મકરૂમ ખારી બીસકીટ, વાઈન કેક તથા સુરતી
તાજા અતાશા હંમેશ તૈયાર મલશે તથા વરદીથી
અનાવી આપવામાં આવશે.

ભાવ કીકાયત.

માલેક—મોબેદ અનાદાર.

નંબર ૩૮. ગોલા લેન.

કોટ, મુંબઈ.

“શેખીને શિખામણુ યાને બેટેદયન બળ.”

જમશેદ—વહાલા શીરોજ તું બરાબર વખતસર આવ્યો નહિ ?

ફીરોઝ—બને જરા ગોઠવણુ કરવી હતી તેથી જરા મોડું થયું.

જમશેદ—ગોઠવણુ! શાની ગોઠવણુ કરવી હતી ?

ફીરોઝ—આવતી કાલની રેસની ગોઠવણુ.

જમશેદ—અરે બલા, તેની ગોઠવણુ શાંતી કરવાની ?

ફીરોઝ—તે, પૈસા વગર ત્યાં જવાય કેમ ?

જમશેદ—અરે યાર, કોઇને અમઠી ચીઠ્ઠી પત્રી લખી આપવાની, પૈસા
જત્યા તો ઠીકઠીક, નહિં તો પછી જરા ધમકી અને “Cold
Shoulder.”

ફીરોઝ—એટલે, એટલે જમશેદ તું શું કહેવા માંગે છે ?

જમશેદ—એટલે એમ કે જેની પાસથી પૈસા ઉછીના લીધા, તેને સાફ સાફ
કહી દેવાનું, કે બાવા, (જપા) ટકાનાં વ્યાજે ધીરેલા પૈસા કાંઈ
પાછા મેલવવા છાજે ?

ફીરોઝ—અને પછી આપણી આંત અને વિશ્વાસ રહે કે ?

જમશેદ—અરે બલા, જુગારીનો વિશ્વાસ કેવો ? એ તો તું જરા નવોસવેદ,
તેથી “Nervousness” લાગે. ચાલ જરા બારમાં જઇને ગરમ
પાણીનો ગોટ લઇએ. (તેઓ જવા કરે છે તેટલાં.)

કેકી—(સામે આવીને) અફસોસ ! અફસોસ ! જમશેદ ! જમશેદ ! તું
જમશેદ નામ ધરાવી, આ કામ પર ઉતરી પડ્યો ?

જમશેદ—અલ્લો કેકી ! વળી તું કહાંથી ત્હારી શીલસુશીને દુવારો ઉઘાવવા
ફુટી નીકળ્યો ? શું શાહ જમશેદ શરામ પીતો ન હોત ?

કેકી—જમશેદશાહ, ભલે શરામ પીતો હોય, પણ ત્હારા જેવા લદંગા માફક
બીજાના પૈસા ઉછીકા લઇને, પાછા નહિ ફેરવવાને, તેમજ રૈસ અને
જુગારખાતું પસંદ કરવાનું કામ કોઇને પણ શીખવતો ન હતો.
શું, કોલજમાં ભણી આ કાર્મશીયો ! શું ત્હારા મુરખી બાપના
પૈસા કાંઈ હરામ મહેનતના હતા, કે તેજ પૈસાથી લીધેલી કેળવણીનાં
આવા ફળ પેદા કરવા બહાર પડ્યો ?

જમશેદ—ભાઈ કેકી, એમ કહે નહિ તો ટકું કેમ ચાલે ?

કેકી—બેવકુફ, એમ બોલતાં જરા લજ્જા ! સાંભળ, શરત અને જુગારમાં તો
ફક્ત એકજ ટકું પાર જાય છે, જ્યારે પ્રમાણિક ધંધાના દરેકદરેક

ટકું કાંઈ ને કાંઈ પણ સારું જ લાવે છે. તન પટકીને મહેનત કર, થોડી કમાણી ઉપર સંતોષ ધર, અને ખુદાને ગમતાં કામ કરવા હિમ્મત ધર!

જમશેદ—માઈ કેકી, તારી એ શીલસુરીએ તો અવકરા અને કંગાળ્યત હાલતમાં જ મરવાનું થાય.

કેકી—ગરીબ અવતાર પણ ઉલોગી દેહ, અને તેથી મલતી દાળ અને રોડી, ત્હારા જેવા ઉછાછળા અવતારનાં તકલીફાં સુખ કરતાં, લાખો ધણી સારી છે, તેનો દાખલો જોઈતો હોય તો લે, આ સામેથી મારો મીત્ર આવે છે. (કોઈ આવે છે) હલ્લો હોમી, એટલો જલદી તું કહાં જાય છે ?

હોમી—માઈ કેકી, આજે અમારા ખાતામાં કોઈ બલો અંગ્રેજ આવનાર છે, તેમને ખુશી તેમજ મારાં ખાતાંની સુથાર કામની હુનરમંદી દેખાડવી છે.

જમશેદ—(વચ્ચે) સુથાર કામની હુનરમંદી! માઈ હોમી, એવી હલકી નોકરીમાં, તે શી હુનરમંદી બળી છે!

હોમી—શેઠ જમશેદજી, તમારો અલુગમો નકામો છે. એ હુનરમંદી, આજે પાંચ રૂપિયાનો રોજ પાળે છે. એ હુનરમંદીથી આખું આંગ વળે છે. એ હુનરથી કાટખુણાનું કામ ઉંચ પ્રકારે ગણાય છે. મનશક્તિ ખીલી એજ હુનરથી રાજ્ય મહેલો આરાધ્યા થાય છે. પ્રમાણીક મહેનતથી આખા દિવસમાં સારો રોજગાર થાય છે, અને રાત્રીએ નિરાંતે ઉંચ પણ આવે છે. પ્રમાણીક મહેનતથી ધીરે ધીરે થોડું ખચારી એક નાની દુકાન કાઢી બેસીસ, તો ટુંક ધંધાથી, મ્હારા ધરનોજ વેપાર ધંધો થઇ પડશે. વેપાર અને વણજમાં પડ્યા રહેલા આપદાદાઓ, પોતાની ઉપરાંત બીજી કામને ધંધો શીખવી ગયા, અને અફસોસ ! આજે આપણે તેઓના મર્યાદાઓ તેઓ નક્કર નોકરી અને આવી રેસડીપની જગ્યામાં સપડાઈ, કંગાળ્યતપણાને ડાયું વકાસતી આપણાં બારણાંમાં જોઈ રહ્યાં છીએ. એતું નામ તે તહેકરાઈ અને ફેશનની શીશ્યારી ! હજી પણ વખત છે તેટલાં ચેતી લે, અને રેસડીપમાં જો નામ નોંધાવ્યું હોય, તો ત્યાંજતાં અટકી રહે.

જમશેદ—બલા માઈ, તું મારું માન, થોડા પૈસા લાવ, અને મ્હારી સાથે નસીબ અજમાવાનો વેપાર કર, અને જો કે થોડી મહેનતે તું રેસડીપથી કેવો સુખી થાય છે. આવ, મ્હારી તબ્યાંબતક રેપોર્ટીંગ કક્ષનનો મેન્બર થઇ જા.

હોમી--ચુપ ! ખામોશ ! તારી એબલગામ સલાહ ત્હારીજ પાસે રાખ. !
જરથોસ્તી ધર્મનો દાયદાર, તે હરામ ધક્કતનો દેવાદાર થઇ, જુઠા અને
મેલા દાવના ધંગમાં ફરી, ત્હારી જીંદગી ખૂલ કરે છે ! ત્હારા ધર્મને
તું કેવું માફું લગાડે છે ! મ્હારી સાદી જીંદગીથી પેટપુરતું મેળવી કું
સુખી ફરું છું, ઉછીકા પૈસા લઇ, પાછા નહિં ફરવવાનું ધ્યાન છેડ
અને ધર્મ ઉપર ધ્યાન ધર !

જમશેદ--બાઇ હોમી-તારી એ શીલસુશી તું ક્યાં શીખ્યો ?

હોમી--મ્હારાં માઝદીયસ્તી ધર્મનાં સિધ્ધાંતોથી.

જમશેદ--ધર્મ પાળવાથી શું હાંસલ થાય છે ?

કેકી--ધર્મ આસથા અને તે ઉપર હિત રાખવાથી આપણું ચિતને સલામતીનાં
સાગર તરફ લઇ જવાય છે, સાદી જીંદગીમાં નિયમીતપણું, આપ-
ણને શાંતીની સીમા તરફ ધીમે ધીમે લઇ જાય છે, જેમાંજ સ્પીતામાં
જરથુસ્ત્ર સાહેબનો ધર્મ જય છે.

જમશેદ--બાઇ, ત્હારી ધર્મ ઝેનની શીલસુશી સાંભળી મ્હારું મન ઉઠ્ઠી
આવ્યું છે. એવા ખોટા પટપટારા છેડ, અને મ્હારી સાથે રેસ કેસ
પર આવ ! (ડોળા કઢાવી) ના, તુંને આરવુંજ પડશે !

કેકી--એટલે ! તું શું એમ કહેવા માંગે છે, કે ત્હારા આ નજીસ કામમાં હમો
હમશરીક થઇએ ?

જમશેદ--હા, તમને તેમ કરવુંજ પડશે, (બાજુમાં નજર પડતા) જે
પેલા મ્હારા દોસ્તો આવતા જણાય છે, તમો નહી આવશો તો,
તમને જખરીથી ઉપાડી જઇશું (નવા આવનાર ત્રણ દોસ્તોને બોલ)
અલો, ખીરાદરો, તમો આવી પુગ્યાં ! ચાલો, આજે નવા ખીસ્તુ
સપડાયા છે (કેકી તથા હોમી તરફ ફરી) કેમ, પાંસરાં પાસરાં
સાથે પધારો છો, કે પાસરાં રંગીન બનાવના માંગો છો ?

કેકી--એટલે શું, તમો લોક હમોને મારશો ?

બધાં જણાં--અરે મારશો શું, ઠંડા કરી નાખશું. (અંગ પર ધસે છે)

એક જુવાન--(વોલનટીયર ધસી આવે છે) ખમરદાર ! શરમ છે ! શરમ છે !

જમશેદ--કેમ ! એ વક્તલેન વોલનટીયર ! જાણ્યું, જાણ્યું ત્હારું બળ !

વોલનટીયર--ચુપ રાવ ! આ ગરીબ જરથોસ્તી બાઇઓની શિખામણ
થોકરે મારી, ઉઘટા, તેઓને નીચ ધંધામાં સામેલ કરવા, મારની
ધમકી આપતા હતા ! જાવો; સીધા ચાળ્યા જાય ! દોળે દિવસની
આ પાક બેલાઇ છેડો !

જમશેદ—અને નહીં તેં !

વોલનટીયર—તમારું જેવા મુજબોથી, આખરદાર શહેરીઓનું હમો કેમ રક્ષણ કરીએ છીએ તે ખતલાવીશું.

જમશેદના સાથીઓ—એટલું બધું ! ચાલ આવી જા ! (ચારે બધા પેલા ઉપર ધસે છે એકલો વોલનટીયર, તેઓને પટકે છે, માર મારે છે, હાથ પગ ભાંગે છે, તેટલાં તેઓના સાથીઓ આવી જાય છે.)

નવા બીજા વોલનટીયર—(આવતાજ) અલો, આ શું ! આ તો આપણો મિત્ર કોટવાલ છે !

જમશેદ તથા સાથીઓ—(ભોંય પર પડી યુમ પાડે છે) ઓ બાપ ! કોઈ આવો. ઓ ભાઈઓ, હમુને બચાવો !

(પગ પર કળતર થવાથી યુમ પાડી પગ ડાબે છે.)

પહેલો વોલનટીયર—(પોતાના સાથીઓ તરફ) ભાઈઓ, આ ગરીબ જર-થોસ્તીઓને, આ મૂંછાઓ મારવા તૈયાર હતા તેટલા, મેં તેમને, મલમપટાના અવતાર માટે તૈયાર કર્યાં છે.

બોયલ કાઉટસો—(અંદર દાખલ થતા)—અરે, આ શું ? (કોટવાલ તરફ ફરીને) ડીયર, કોટવાલ, આ શું થયું ?

કોટવાલ (પહેલો વોલનટીયર)—એમનેજ જરા પુછી લે !

જમશેદ તથા બોયલ પર પડેલા બધા—હા ભાઈઓ, હમોને માફ કરો ! અમારી શુલ થઈ (ઓ પગ કળે છે રે) અમારો બચાવ કરો.

બોયલ કાઉટસ (પોતાના સાથીને)—જા બીરાદર, હમણાંજ આપણો એમખુલન્સ સ્થાફ જાય છે, દોડી પુંગ અને તેઓને, હયાં બોલાવી લાવ ! તેટલાં, હું એમની બરદાસ કરીશ (પેશો જાય છે). ભાઈ કોટવાલ, એ લોકને માફ કરો, અને એઓને મલમપટો કરવા મને મદદ કરો (સખળા મદદે વળગે છે. એમખુલન્સ આવી પુગતાં, સારવાડ, થતા, તથા બીજા ઉઠવેઠ થાય છે. ઘઠરી પર નાખીને લઈ જાય છે તેટલાં જખમી ભાઈઓ પેલાઓની માફી ચાહે છે.)

જખમી—ભાઈઓ, તમારી શીખામણ નહીં માની ! તમારી સાથે શેખી કરી, તેનાં ફળ અમે જોયા-છે. હમુને માફ કરો ! તમારું બળ જોઈ હમોને મારે પાઠ મળ્યો છે, ખરેજ, હમો સાજા થઈ, તમારીજ વોલનટીયર સંઘમાં આવીશું !

કોટવાલ વોલનટીયર—પણ તે અગાઉ રેશ, અને જુગારને એપ હોય તેને જનમની ટેપ લગાડીને આવવો ! (તેઓ જાય છે)

કેહી તથા હોમી—(વોજનદીપર મીઠા કાટવાલ તરફ ફરી) બાઈ કાટવાલ, વખતસરની, તમારી મદદથી, અમે બન્નેમાં છેએ. તમારો ઉપકાર માનીશું.

કાટવાલ વોલનદીપર—જરથોસ્તીઓની પાક ફરજ છે, કે હમદીનોની બહેતરી માટે જન આવે, એમાં તે ફરજ સીવાય, અમે બીજું કંઈ કર્યું નથી. જે ફરજ, આપણુ સહજા જરથોસ્તીઓએ ધર્મથી સ્વિકારી છે.
(હયાં આપણુ મિત્રો ધર્મ માટેનું સંગીત ગાશે—તે સાંભલીશું.)

સ્કાઉટશ્વ=ધર્મ બાનનું માન ધરતાં—હાન કદિ દિલ આવે નહી.
હાન કદી દિલ આવે નહી—તાણુ ઉમગનો થાય નહી.=ધર્મ.
ત્રેમ આશ બિન સ્વાર્થ બધાવે—ચિંતા ચલવલ થાયે નહિ.
ધર્મ દુખાવે જે નરનારો, તે અહુરાના થાયે નહિ.=ધર્મ.
ધર્મ કામે જર નહી વાવે—નાવ પાર તરાવે નહિ.
બિન ધર્મથી માનવ પળ પણ—મિનોષ મઠમાં જાયે નહી.=ધર્મ.

જન્મના બહારમાં કરવાનું કામ, કે જેમાં જન્મ રમેલ અને જન્મ સંગત મન સાથે રાખવો જરૂરનો જ છે.

જે જન્મરૂપી જે સમયમે—ધ્યાન લગાડે માલ બરસો !
જે જન્મગાની આખર ફાણી—ધ્યાન લગાડે ખ્યાલ બરસો !
જુલું કરે જે, સતકો જુલું—આખીર હય સંસારન જુલો.
જે ફરજપર ચાહ બીછાકર—સિધ્ધી સત હર તાલ બરસો ! =
સર નમનમે ધ્યાન બમન હય—બહ બેઠકી પાવે રતકો.
જાન બહે, અરમાન બહે—અહુરા } નામ ચક્રાલ બરસો ! =
અસ્લાહ }

આતપ પાણી વા બુલંદી—એ હય અપના દોસ્તો જની.
જે સંગતકી બુલ પચાણી } અહુરાકો } તુમ અપના કરેસો ! =
અસ્લાહકો }

(સ્વામી સેવા) ની ચોપડીમાં જુવો.

આતપજર જન ફેલાની. તે દોસ્ત છે, જે પોતાનો અલ પાક અહુરાના દવારમાં પાહોંચાડી મિનોઈ મઠનો સ્થાન આપશે.

કુરખાન	જન	તનને—આતપ	નમને	પાળો.
બવનો	ઉમારએ	મણુથી—રંજો	અલમને	ટાળો=કુરખાન.
પુત્ર	થયો એ	પ્યારો—અહુરનો	અતિ	રૂપાળો.
સુમધ	નમને	બાળો—રંજો	ટકાવી	આલો=કુરખાન.
આતપ	રચ્ચો	કહેશે—અહુરને	પેગામ	ન્યારો.
બસ	અંત સમય	દેશે—મિનોષ	મળહનો	આલો=કુરખાન.

જુની દેસાઈ કુંઠ

તમેને કોઈની જાતની
કોઈની દીઝાઈનની રંગ બેરંગી
તમામ વેલાયતી જેવીજ

ચુંદરી

છપાવવી હોય તો અમારી સલાહ લેજો

ગરમ, સુતરાઉ, રેશમી કાપડ ધોઈ, તેમજ
ટેસ્ટકાર રંગોમાં રંગી આપોશ્યું.

જુની દેસાઈ કુંઠ

ધોલી તલાવ
નવાં આતપબેહિરામ સાંમે, મુંબઈ.

રાજ્ય સેવા.

ઝોરડોનો દેખાવ-એક જુવાન, (વેલનડીયરના ડેસમાં, તીપાઇ આગળ વાંચતો જણાય છે, તથા બોલે છે), જ્યારે, આ ગીત ગાઉં છું, ત્યારે, ખુદ-રતના ખેલ આગળ હું કેવો રજ માત્ર થમ જાઉં છું, જ્યારે, આ જીવનમાં, અભીમાન રાખી, આપણે કેવા તણાઇ જઇએ છીએ. ત્યારે કવિઓ ખરેખર કેવી શાન્તિ મેળવી ગયા, અને તેખી, વળી, કહી ગયા છે કે, પર દુઃખમંજનમાં, રંજ નહિ, પણ ગંજ છે. પર સેવામાં સુખનાજ મેવા છે. (ગાયે છે.)

હમ તો નાચીઝ હય-ઓ નામ પુન્નને વાલે.

નામ પુન્નને વાલે-ઓ આશ છુપાને વાલે.=હમ.

દિલ દદે હોતા હય-કાતીલ જમ્મકે લીયે.

ખુદ બખુદ જુદાઇસે-આગ જલાને વાલે.=હમ.

કલ, જોશે બહાર થી-મોજ મેરી ઝોર બધી.

આજ કહાં છીપ રહે-મોજ દીખાને વાલે.=હમ.

આફ્રીન તુંજ ચસ્મોંપે-તન મન નિસારેલે.

પાસ લે એ દાસકે-બગવાન બનાને વાલે.=હમ.

હાખલ થતી બાનુ—વહાલા ફસી! ત્હારી વહાલી ગુલ, તને આજે સાલ મુખારક ચાહે છે, અને કુલે વધાવે છે! જીવતો રહે વહાલા! અને ખુદીખળ સાથે, ધણી સાલનું ધણું સુખ જો! (કુલથી વધાવી, પેટમાં ચાંપી, માથા ઉપર ચુંબન કરે છે.)

ફસી—ઠંન્ક યું, વહાલી ગુલ, ત્હારા પનોતા હાથ, અને નામજ, મહાર કામનો ગુલાબ છે! છતાં, ત્હારી તરફના, મુખારક રોજની બામદાદના આ ગુલાબો મહારા માર્ગમાં, બસાઇનાંજ કામ કરવા, સુગંધી ફેનારશે. ચાલ, વહાલી, હવે હું જઇશ, પેરેડનો વખત થવા આવ્યો છે. (બેટે છે. માથાપર હાથ પસારે છે.)

ગુલ—વહાલા, જરા ત્હારાં મમ્માજીને તો આવવા દે!

ફસી—ગુલ! તું મમ્માજી માટે મને ના રોક! પેરેડ આઉન્ડ પર મહાર જવાનું, તેમને ખિલકુલ ગમતુંજ નથી.

ગુલ—કાંય! કાંય! વહાલા! આપણી તોખમ પ્રમાણે આપણે બહાદુર વંશના નખીરાઓ છીએ, છતાં, આપણા માતાજીને તેવું લગાયક ખમીર નહિં બાવે, એ તો બા અજમ જેવું!

ફસી—હા, તેવું કારણ છે. કારણ કે આપણે ધણી વર્ષો થયાં, બાપીકા કામની નામદારી, ફકટ સુખના પતપતારાથીજ ગાઇ રહ્યા હતા,

રસતમ શૌરાભ, અને ઝાલના વખાણુ ફક્ત લખાણુ અને બોલીમાંજ ગાયા હતા.

ગુલ—અને હવે !—

રૂસી—હવે તે કામમાં મેળવા, તથા તે હિમ્મતનો અમલ કરવા બહાર પડ્યા છે, તથા ધરાનની યાદ ફરી તાજી કરી, શુરવીશને જગાડી, મન શાદ કરવા કમ્મર બાંધી રહ્યા છે.

ગુલાં—તે તો ઝોર સારું છે.

રૂસી—હા, તે ખરું, પણ અમલમાં મેલતાં, આપણા ધરમ માતપિતાઓનો જીવ કુમળાયે છે.

ગુલાં—પણ તેઓએ હિમ્મત રાખવી જોઈએ.

રૂસી—તે તો બ્યારે કસની સોટી, આપણા બરદે પડે, ત્યારે સૂજ પડે. ચાલ હવે મને રોકતી ના, અને મહારા મમ્માને સમજાવી લેજો.

ગુલાં—સિંધાર, મહારા વહાલા, પ્રાણુ રૂસી સીંધાર ! (તે જાય છે, ત્યાંસુધી ઉભી રહી, તેને રમાલની નિશાંણુ કરતી રહે છે, પછી પાછી ફરી ખુરસી પર બેઠી, લગાર ફલગીર થાય છે) ખરેજ, જ્યાં સુધી પેરેદ આઉન્ડ પર એ વહાલો ધમચકી કરે છે, તે જોવા તો ઘણું ગમે છે, પણ બ્યારે એવાં કામની સામેલગીરી યાદ આવે છે, ત્યારે તો, પેટની ફાલ જીવને હાલહવાલ કરે છે. કલેજ, બધી ઝલીને ગળી જાય છે.

હા ! પતિ વિના નારીનું જીવતર શું ? પતિ વિના નારીનો સિંગાર શો ? ખરે પતિ વિના સિંગાર—સતીનો કહાં રહયો અવતાર !

વીન પતિ કેમ બવનાર—

{ સતી ક્યાં જોય મિનોધનો દવાર
સતી ક્યાં જોય રૂડા સંસાર

પત સતી પતિમાં મહાભે—હુ મલકુ એના બહાભે
મુજ કાળ વહે સુખ ફાલે—મહારે રશ ખરે પ્રિત પાભે=ખરે
એ દાદાર ત્હારી દાસી—મેં લીધી પ્રિતની ફાસી
રહી પતિ ચિતમાં સ્વાસી—મુજ પતિ પ્રિતની પ્યાસી=ખરે

(ગુલાં જાય છે.)

નાજાંમાય—(ગાતા આવે છે.) ગુલ ! ગુલાં ! ગુલાં ! ઓ વાયરે ! સહવારને પોહોરે ક્યાં હતી ?

નમું માહરા દાદાર અહુરા તુને—નમું ત્હારા ખુરશીદ, તારાઓને =નમું.
નમું પાક જરથુસ્તની દીન વાટ—ગાઉ હું આતપ તારીફ સદા =નમું.
પેદા કીધા ખુરશીદ મારા નેક—ધરમ બાવે તું રાખ લીજ નેક =નમું.

ગુલાં—(દોડતી આવી) ઓ કાણુ ! વહાલાં નાનભાઈ ! શું છે માયજી !
 નાજાંભાઈ—ત્હારું ધક ખરેરે ! શું ક્યાં હતી ! મકુજે મારો દિકરો રૂંધો
 કહાં ગયો ? હું સાલમુખારક કરવા, તથા હાર પેરાવવા, ઝોરડે
 ઝોરડા સોધી વળી ?

ગુલાં—માયજી, વહાલો રૂંધો, તો આજે પેરડ આઉનક ઉપર સિધાર્યોય.
 નાજાંભાઈ—આવા સપરમે દહાડે ! ઓ વાપરે, ઝોજીઆને, શું ધક ચરી
 રહ્યુંય ! સપરમે દહાડેખી ત્યાં ! હું મલકાતી છલકાતી પુભે
 વધાવવા આવી, અને એવણુ તો કરારને જીવશે સિધાર્યાં ! મહને
 રાતે જણ્યુવ્યું ખી નહિ ?

ગુલાં—માયજી, સપરમે દિવસે, તમે ગુસ્સે ના થાવડો, થોડાજ વખતમાં આવી
 લાગશે. Duty આગળ, બહાલો શું કરે ?

નાજાંભાઈ—દ્યુતિ શું ! હું કાંઈ એવી દ્યુતિખુતી સમજતી નથી, ખસ,
 એ આવે કે એને કહી દેવશ !

ગુલાં—શું કહેશે, માતાજી !

નાજાંભાઈ—વળી શું કહેવાતું ! એજ કે, ત્યાં રાજનામું આપી ચાલી આવે.

ગુલાં—અરે એમ કાંઈ થાય, માયજી ! સરકારના કાયદા આગળ કાંઈ
 આપણું ચાલે !

નાજાંભાઈ—સરકાર કાણુ ? માહરા ધરમાં હું સરકાર. માતા સરકાર,
 માતા વડી કે સરકાર ! મહારો એકપુરો જીવ, મરૂં મહારા
 વીરા ધણીને બહેરત, તે સાત દિકરા આપ્યા, તેમાંથી દાદરજીએ
 એકને વધાવી રાખ્યો ! જી જી બરાયો ! (સારીથી આંખ તુછે છે).

ગુલાં—ઓ ભેવ માતાજી—રૂંધોજી સામેથી દોડતો આવે છે.

રૂંધો—(દોડતો આવી ખુશાળીમાં ખુબ પાડે છે) ઓ ખુશાળી ! ખુશાળી !
 (કોટી કરતાં) બહાલા મમાજી, ખુશાળી ! ગુલાં, ખસ ખુશાળી !

નાજાંભાઈ—શાની ખુશાળી ? શું છે ? રૂંધો ! કોઈ સોરતી હાથ લાગી કે ?

રૂંધો—અરે સોરતી શાની બરીય ? લડાઈની ખુશાળી ! હા, લડાઈ થર
 થઈ ચુકી છે—દેશ માટે મહને તૈયાર થવા નોટીસ મળી.

નાજાંભાઈ—લડાઈ, કાણુની લડાઈ ? શાની લડાઈ !

રૂંધો—ખોળશોનીકના બળ સામે સત્યની સમશેર ખેંચવાની ખુશાળી.

નાજાંભાઈ—ઓ માયરે ! રૂંધો દીકરા, તું માયને રખડવી જશે કે ?

રૂંધો—વહાલા મમા, એમ ના બોલો ! રખડાવે જાતું ? માહરી ફરજ
 અદા કરવા, મહને ગરજ છે, હિમ્મતતું તે કરજ છે.

નાઝાંમાય—પણ મને એવા કરજ, કરજ, ગરજની દરકાર નથી. તું સાફ ના લખ ! કે મમાની મરજ નથી.

શુભાં—વહાલાં મ્માજી, એમ કાંઈ જરથોસ્તી ટોળાના દિકરાઓથી થાય કે ?

નાઝાંમાય—(ચીરકાઈને) ત્યારે શું એકપૂરો દિકરો રૈંસાય કે ?

ફસી—માતાજી, એમ જો આપણે હિમ્મતથી આગળ વધીયે નહિં, તો આપણે હિયકારામાં નામ લખાવી દઇશું. દેશના ભલા ખાતર, એવા એક શું પણ લાખો જીવો જાય, તો બસ નથી. સત્ય સેવામાં, સમશીરને આનમાં રાખીયે, તો શમશેર ધરાવનાર શુરવીર કેમ કહેવાય ? તહેમતનની તોખમ કેમ દિપાય ? કિયાની કિર્તી કેમ ઝગવાય ? જરથોસ્તી ઝૂંડો કેમ ઝમકાય ?

શુભાં—શાઆશ—માહરા વહાલા વીરા, તું જેવો ધીરો છે, તેવોજ વીરો છે, અહુરા તુને મદદ કરશે ! વહાલા માતાજી ! બસ જવા દેવો, મહારા વીરા ફસીને ! હા પરજોતર પોતાના વિરપતિને જંગની જગ્યા પર ન જવા દઇ, ધરમાં સાચવી, વીરઆળા કહેવાશે ? જંગના મેદાનમાં બહાદુરીથી લડી, જખમી થઇ આવેલો, પતિ યા પૂત્ર જંગી અંકારો, જ્યારે બીક રાખી હિયકારાના હિંચોલા ઉપર બેઠેલો નર, ખરમાં ખપી, બેઠંગી હાલત અંકારશે.

નાઝાંમાય—ત્યારે શું માહરો એકપૂરો દિકરો લડાઇમાં દુશ્મન માર્યો જાય ?

શુભાં—ના મ્માજી, રડો ના, તમારા દિકરાને આશીશ દેવો કે લડાઇમાં લડી, સાચી લડતે દુશ્મનની નોક તોડી, પોતાના રાજને, તાજને વફાદારીથી ખચાવી, પાછો કિર્તી સાથે હરતો રમતો આવી મળે !

ફસી—શુભાં, તારી હિમ્મતથી, માહરાં દિલમાં હોંશ વધે છે. નારી હોજો તો ત્હારા જેવી ! જેવી ત્હારી ખુશ્સરતી છે, તેવીજ નારી હિમ્મતની હિમ્મત બારે છે. આ વખત, નારીની ખુશીતું હરખીસતું ગીત યાદ આવે છે.

ઠરી છે નાર-જગને દવાર ખરે, સંસારની રાણી
રહી તે હિતના ચિતે-સખુરી સંપને જાણી=ઠરી
સુશીખત વેઠ ને દુખે, ગમીનો ગોટ જો આવે
રહી, તે ધીરની ખસે, અહુરાના બારને માની=ઠરી
દીપી સંસારની ડાળે-કમળ માફક સુગંધ છાઇ

વમલ રાખી અમલમાં વાહ, બની તે અહુરની સ્થાની=ઠરી

શુભાં—રહયો ભરથાર મુજનો હાર-સુગંધ આપી રહયો બેપાર,
સતિનો, પાળ્યો ઉધ્ધાર-દિપી ત્યારે ખરી ફું નાર.

રૂસી—ચાલો, બહાલા મમમાં, તમે હવે રડવાનું છોડી દેવો, અને બહાદુર લડવૈયાના ધીરજવંતાં માતા થઇ જાવ, અને હિમ્મતથી બોલો કે દિકરા સિંધાર !

નાજાંમાય—દિકરા, વહાલા, રૂસ, ખરેજ તહારી હિમ્મત જોઇ, મહને છાતી ધાડી કરવીજ પડેજ. પણ બેલની દિકરા, તું ક્યારે સિંધારશે ?

રૂસી—જે વખત જાવ છે તેમાં, મારા ગોઠીઆઓ આવી પુગશે, તેજ વેળા મહને જવું પડશે—ચાલો, મમાજી, હવે મારી હાવણીનો સામાન તૈયાર કરી આપો !

નાજાંમાય—ઓ હારે મર, (ઓવરજીયા લેતાં) ઓ મરે મહારા વિરા પરથી (જરા આગળ જઇ ઓવરજીયા લેતાં) ઓ મરશ રે મહારા દિકરા પરથી (સામેથી ધરાનીતું, કાંઈ હાથમાં લઇ આવવું અને નાજાંમાય સાથે અઠગાઇ પડવું)—મરેરે મૂવો ! કોણ મૂવો અસ-પનદીયાર ! મૂવો આંધળો, જેતોળી નથી !

અસપંદીયાર—હુ તો બરાબર જોયજ, પણ આંધળો કેમ જોયજ ? એ તો સારા થયા, હું જોયા, નહિં તો, આ સાલસુબારક બધી કુડીને બહાર બોંચ પર પડી ધુલ થતો.

નાજાંમાય—ચૂપ મૂવા, શું બકેય ? તુંજ કાંય નહિં મૂવો ધૂળમાં પરતો ?

રૂસી—માયજી. માયજી ! બસ જવા દેવો, માફ કરો !

નાજાંમાય—શું માફ કરો ! મૂવો તદન મુજી બનતો જાયજ, મુવાને સુધાર સુધાર ને મુવો ગમાર.

અસપંદીયાર—ઓ શેઠ ! શેઠ, રૂસતમ શેઠ, તારી માદરને હવે કહીદે, મને ઘેરી ઘેરી ચમાર કહેય, ઈરાન, કદી એવા બોલ નહિં સમજેય, હવે મારાં લોહી તપી પોની ચારસો ડીઝી થયાંજ, હવે વધારે ઈરાન સાંભજેય, તો, તહારા માદરને, ઈરન, ચોરેમના આદર પર ખીરજેય.

રૂસ—ચાલ બસ કર ! બોલ શું લાગેય ?

અસપંદીયાર—આથે, તો કેક, કોઇ આયાને મૂકી ગયા તે હું તારી પાસે લાયા !

ગુલાં—શું કેક, આયાને મૂકી ગયું ? એ શું બોલેય ?

નાજાંમાય—મુવાનું કપાળ બોલેય, મુવો ઉજળક !

અસપંદીયાર—હા શીઠ, હું બૂધ્યા, કોઇ તારા તપાળળી મુકી ગેયાંજ.

રૂસી—આ હાથમાંનું મુકી દે, અને જા. જમદી તે અહીં લઇ આવ ! (ઈરાન જાય છે, રૂસી, બેઠ આવેલી ઝીજ, ગુલાં તથા માયજી

સાથે તપાસેય) માયજી, આ કેક તો જીનાદારતું છે, કોઈએ કાપીને
મહેથી કટકે બી ઝોઝમ કાઢાય.

નાઝાંમાય—એજ મુવાને પુછો !

ગુલાં—વહાલાં માયજી, નોકરને વાર વાર એવું નહિં બોલ્યે, એજ
ઝોને મોઢે નહિ લગાડ્યે, હમણાં નોકરનાં પંખીલકુલ વાખ્યા છે,
તેમાં, એ જુતો જશે, તો આપણને કેવી ખટપટ થશે, (ધરિની
દાખલ થયો, હાથમાં કાગળે લાબ્યો)

ધરિની—(શેઠને આપતાં) આ તમારાં નામનાં ફરખીયાં છે.

રૂસી—(કાગળે લઈ) અસપંદીયાર, વાર બોલાતો ખરો, કે આ કેક કોણે
કાપી ખાધું ?

અસપંદીયાર—મેં ખાધા. ધરાન સામ્યાજ બોલેય, હું ખાધ ગેમય.
ગુલાં—કોણના હોકમથી ખાધા !

અસપંદીયાર— તારા રૂસીના હોકમથી !

રૂસી—મેં ક્યારે હુકમ આપ્યો !

અસપંદીયાર—અફસોસ ! અફસોસ ! શેઠ, તું ધરાન જીતવા કમ્મર બાંધેય,
અને તહારજ હુકમ તું યાદ નહિ રાખેય, થેણા દલગીર વાત છે.

રૂસી—પણ મેં હુકમ ક્યારે આપ્યો ?

અસપંદીયાર—તું, તે દિવસે મને કહેય, કે જેખી કાંઈ ચીજ લાવે, તે
પહેલાં ચાખીને લાવે, ત્યારે, ધરાન પહેલાં ચાખેય, અને કહેય, કે
કેક થેણા મળના છે.

રૂસી—જખરો ! જખરો ! ખરેજ ધરાન બચ્ચો મીભજનો ગયલો ખરો,
સમજવામાં ધીલો ખરો, પણ, સમ્યાજ અને વફાદારીમાં, ધરાની
જેવા માણસો કદી મળવાનાં નથી. ગુલાં, આજે, એને કાંઈ ખુશી
કરજે. ચાલ અસપંદીયાર, આજે મારા વરણની ખુશાલીમાં કાંઈ
લલકાર ! (તેટલાં ખેટનલીયનનો માણસ પેગામ લાવે છે—રૂસી
ઉખેડી વાંચે છે, વાંચી મિલકાય છે, અને માતાજીને કહેછે—)
આજે, માતાજી, પેગામમાં મારો વડો લખે છે કે, બોસશેવીક સાથે,
મસલત કરતાં, સલાહ સ્થપાઈ છે, અને લગાઈ તહકુમ થઈ છે.

નાઝાંમાય—ઓ ખુશાળી, ઝો દીકરાં પેટમાં બરા, (નાઝાંમાય દીકરાને
પેટમાં લે છે, અસપંદીયાર નવા આચનારે જગજમાં ધરે છે)

ફ્રસી—આલ અસપનદીવાર, ત્હારું પેલું માનીતું ગીત લલકાર !

અસપનદીવાર—(ગીત ગાએચ)

યાદી ધરો તે ધરાનની, ધરાનની આલા જ્ઞાનની,=યાદી.
કેવા જલ, શામ થયા, રશ્મતેમ, સોરાખ, જહાંગીર થયા,
અનારી શરખત, મેવા થયા, તારીફ ગાયે, નેક શાલની=યાદી.
તે વતન, ધરાની તન છે, ધરમી એને, ધરાની મન છે,
કિયાની જુગ, નવમાં રતન છે, ખુશી ખિન્નાવો, તે હાલની,=યાદી.
આદર ધરાન, પેદર ધરાન છે, અહુરાની યાદે, જગર લાલ છે,
મકિન ચાહો, તે શાલની=યાદી.

યાક અહુરાની કેવળ ખુશી દરેક ચીજોમાં મળે છે, તેની પરસતીશમાં જન
કુશાન કરી નિસાર કરવો ઈનસાનનો ધર્મ છે.

કાલીંગડો—ત્રીતાલ—ગાનાર—મીઠ કાપડીઆ.

ઓ રમ સ્થાન તુંજમાની—હર કંકર, રજ રજમે જાણી
આતેન જહીરમે પયજાણી—ગણગણ મનમન કરતત જનજન=સ્થાન
અગિન મેં તુ હય—પુરશીદ મા તું—ચંદ્ર ગહન, ઓર તારે, હય લાખન
નિત મન હુસમન—ખાલ હય ગુણતન—પળ પળ જળ થળ રમડી સોચન=સ્થાન

કુન્યાની ફાની માયામાં, જીવ ઉપર ફેાકટ કહાણી કાં કરીયે જાયે ? આજે છે, તે કાલે
નથી, કે નથી, ત્હારું અને મ્હારું રહેવાનું ! જે રહેવાનું છે, તે અહુર નામ,
અને તેને ખુશી કરવા કરેલા કામનો પમડાતજ જલવારો

જુડી જમ માયામાં મળકાય—ત્યાં દુખી કાં તણાયે=જુડી
બાપ કહે, બેતો મ્હારો—માતા મન હરખાય
પળ વારમાં પ્રાણ છુટે—નવધાર આ ધાય=જુડી
કંજુસ કહે એ મ્હાર મ્હાર—ફાટમાં અફાય
ગર્વતાનની માન ખાનમાં—શાને તું પછડાયે=જુડી
શાને મ્હાર, શાને ત્હાર—શાને શૌનુ થાય
શુરનાથ વાગે જમદાની—ત્યારે, કાં અકળાય ! =જુડી
કાયા માયા દેહના બોગે—માર્ગે સ્મરણુ થાય
ધુંગત બોલે અતિ કષ્ટે—અહુર નામ સંભાલય=જુડી

બેરવી—ત્રીતાલ.

મન સાચી સેવા નિત કરજે—ન જુઠું ચલન પર તું મરજે.
હસમત રહેશે હુરમત રહેશે
જગ રથલ થળપર ખુશમન હુશમન તું મરજે. =મન-
પરવરનો તું પ્યારો ઠરજો. વિરહાતામાં ન્યારો ઠરજો.
ચારો ધરજો હરખાધ જ્યાં. ખાસ અગત જો હો બાઈ.
ચારો ધરજો બારો ધરજો અનનદાતાનો પ્યારો ઠરજો—તું બાધ=મન.

ફલ જરથોરતીઓની પાક ફરજ ! દીનતું નગજી ! ઈરાનની યાદી અને તેની.
ઝાહોઝલાલીને સંજીવણી કરવી.

નજોરે દીનદારો—ઓ હિતદારો, ધરો ધર્મે યાદી
કામે આખાડી—સત હિત ધારી=નજો
વંશ ક્યાં, ક્યાં વતન છે—ક્યાં કૈબશ્ચર—ક્યાં તહેમતન
ક્યાં વસીલો વાડી=ઓ હિત
કાબેલ ફરસારપ, જહાંગીર ને તુર—તમુર ખરજોર
નાશીરનો તુર—ક્યાં ધરાનથાહી ગાદી=ઓ હિત
નલ અક્કલમંદ—તેહેમુરસ દેવખંધ—દાનાવ જમશેદ
ગુસતારપ તુરમંદ—ફિયાની જુન્ડની જાલી=ઓ હિત
રે દતાઇ છે મતા ધરાનની બે મુજ—ક્યાં ગયુ તે નામ આજ
ક્યાં ગયું તે મુજ=
લેઓ સંજીવન કરી નામ ધરાની લોહી—
પાક દિનના આ મહજબને—લેવ અપોઇએ ઘોઇ
બળથી વધો હડી જાગી=ઓ હિત
લાવો રહેમ બાવ—સાથે પ્રેમ દાવ—
સંપ સમાહથી સાથે તમ ધાવ—ધરી અહુરની યાદી=ઓ હિત

God Save the King.

અહુરા, અમારા રાજપતિને સુખ અને સંપત્તિમાં રાખો !

